

בְּרֵאשִׁית

שיר מאת: יעקב בלזם

בְּרֵאשִׁית הַכֹּל, תַּעֲמִדְנָה צְפוּפוֹת – אִשׁ שְׁחוּרָה עַל גְּבִי לְבָנָה –
הָאוֹתִיּוֹת, אֲשֶׁר בְּהֵן הַחֵל הַמְּקוֹם לְבָרָא אֶת הָאָרֶץ וּמְלוֹאָה.
הֵן רוֹמְזוֹת לְסוּדוֹת עֲלִיּוֹנִים, הַטְּמוּנִים בְּתוֹךְ הַמְּסֻתוֹרֵין הַנִּפְלְאִ;
לְשִׁמּוֹתֵיו הַקְּדוּשִׁים מְצֻטְרָפוֹת וְהוֹלְכוֹת – וְעַל פְּנֵי כֶסֶאֹ תִרְחַפְנָה.

וּפְתָאִם יִשְׁמִיעַ הַבוֹרָא קוֹל חֲזָק שְׁחָצַב אֶת לְהַבּוֹת אֲשֵׁיו;
קוֹל גְּדוֹל, וְלֹא יִסֶּף: "יִתְבָּרֵי אוֹרִיתָא!" – וְחֲרָדוֹ הָאוֹתִיּוֹת מִפְּנֵיו.
וּתְאִמֵר הָאֱלֹהִי: "נְזוּזָה, וְרוּחַ בֵּין עֵדֶר לְעֵדֶר נְשִׁים!"
אִז עֲמְדוֹ הָאוֹתִיּוֹת, וְהִנֵּה זֶה חֲדָשׁ – "בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱ-לֹהִים."

וַיִּסְתַּכֵּל הַבוֹרָא בְּתוֹרָה שְׁעָשָׂה, וַיִּרְא הַבוֹרָא כִּי טוֹבָה.
וַיַּעֲמְדוּ פְּמִלְיָא שֶׁל מַעְלָה, וַיִּשְׂאוּ עֵינֵיהֶם וַיִּבְקְשׁוּ לְרֵאזוֹתָהּ.
וַיֹּאמְרוּ: "מָה כְּתוּב בָּהּ?" – אָמַר רַחֲמָנָא: " כִּי יִבְעַר אִישׁ שְׂדֵה אוֹ כָרֶם
וְשִׁלַּח אֶת בְּעִירָהּ. וְעוֹד: 'כִּי יִפְתַּח אִישׁ בּוֹר אוֹ כִּי יִכְרֶה אִישׁ בַּר.' "

וּפְתַחוּ וְעִנּוּ מְלֶאכֶיךָ: "אִין בּוֹר וְאִין שְׂדֵה! אִין אִישׁ וְאִין כָּרֶם!
לְשִׁם מָה טְרַחַת לְבְרָאָה?" וַיֹּאמֶר הַמְּקוֹם: "מְלֶאכֶי, נְתִיעֶצָה:
תּוֹרַתִי רְאִיתֶם – וּבְכֹן, נְבְרָא אָדָם לְעַבְדָּהּ וּלְשִׁמְרָהּ? וְגַם
נְבְרָא עוֹלָם, וְכֹל טוֹב אֲדוּנָיו בְּתוֹכּוֹ – וְכֹל לְאָדָם לְהִנְאָה?"

וּתַעֲמִד קְבוּצַת מְלֶאכֶיךָ נְכַבְּדָה וְגְדוֹלָה, וּתַעֲנֵן בְּזַעֲקָה:
"רַק טְמָאָה וְטַנּוּף וְחֶמְס וְנֹאוּף יִבְרָאוּ, אִם תַּעֲשֶׂה כְּדְבָרְךָ!"
וַיֹּאמֶר הַבוֹרָא: "וְכָךְ אוֹמְרִים בְּלִכְסֶם?" וּתַעֲנֵן קְבוּצָה קִטְנָה
בְּנַחַת: "אָף טְמוּנִים בְּחִבּוֹ שֶׁל עוֹלָם צְדָקָה וְחֶסֶד וְאַמּוּנָה."

יעקב בלזם גר בוודמיר עם אביטל דבורה ועם בנם אברהם חיים. שיריו הקודמים הופיעו בביטאון הדור. השנתון העברי של אמריקה.

וַיֹּאמֶר הַבּוֹרָא: "כִּן נִרְאִים דְּבַרְיֶכֶם, מַדְבְּרֵי הָעֵדָה שְׁקֻדָּמָה." וַיִּשְׁמַע קוֹל הַדָּר, קוֹל שׁוֹבֵר אֲרָזִים (לוֹ הָיוּ אֲרָזִים לְשִׁבְרָה): קוֹל "נַעֲשֶׂה אָדָם – לְקַיִם הַתּוֹרָה; בְּצַלְמֵנוּ – דּוֹמָה לְדִיוֹקְנֵנוּ; כְּדַמוֹתֵנוּ – לְהַבִּיז וּלְהַשְׁכִּיל כְּמוֹנֵי – יְדָמָה לִי, וַיֵּלֶךְ בְּדַרְכֵי.

"וְגַם אִשָּׁה נַעֲשֶׂה – עֲצָם מֵעֲצָמוֹ, וּבִשְׂרַתְהִיהָ מִבְּשָׂרוֹ – וְדַבֵּק בָּהּ אָדָם, וַיֵּאֱהָבֶהָ; וְלִגְוֹף אֶחָד, שְׁנַיִם יִהְיֶכּוּ. וְנַעֲשֶׂה חַיּוֹת לְצִוּוֹת לוֹ, עוֹלָם לְשִׁבְתָּ בּוֹ, יִרְדֶּה וַיִּמְשָׁל; וְעוֹלָם שֶׁל חֶסֶד יִבְנֶה, בְּקוֹ תֵהוּ וְאַבְנִים שֶׁל בַּהוּ."

וּבַמְלֶאךָ הָרְאִשִׁי בְּסִיעָה שְׁקֻדָּמָה – בּוֹ בָחַר הַבּוֹרָא יִתְעַלֶּה לְשֵׁרוֹת מִיַּחַד. וַיִּפְשֹׁט צוּרְתּוֹ, וַצּוֹרֶת הַנֶּחֱשׁ הִלְבִּישׁוּ. וַאֲמַר הַמְּקוֹם: "הֵן עֵתָה גַם תִּהְיֶה הָעָרוֹם בְּחַיּוֹת הַשָּׂדֶה; וְאַרְבַּת לְאָדָם, וְתִצֵּא לְשִׁטָּן אִם נִגְדָד יֵרֵט לוֹ דַּרְכּוֹ.

"וְהָאָדָם, אִם יֵיטִיב, אִף אָמַנְם אֶת פְּנֵיו נְשֹׂאתֵי; וְאִם הוּא לֹא יֵיטִיב, אֶתָּה תִרְבֵּץ לְפִתְחוֹ, וּבּוֹ תּוֹכֵל לְמַשֵּׁל. וְאוֹלָם מִתְּנָה יִקְרָה מִגְּזוֹי נְתַתִּי לְאָדָם – וּלְסִמְךָ, הִיא תִהְיֶה לְתַבְלִין: תּוֹרְתִי – אִם לּוֹמְדָה הָאָדָם, וְהוֹלֵךְ בְּדַרְכָּהּ – וְהוֹפְרוּ כָּל תַּחְבּוּלוֹתֶיהָ."

וַיִּטַע אֶת גִּנּוֹ בְּעֵדֶן מִקְדָּם, וַיִּשֶׂם הַבּוֹרָא בְּתוֹכּוֹ אֶת אָדָם וְאִשְׁתּוֹ. אִזּוֹ בְּרַךְ אוֹתָם: "אֶת הָאָרֶץ מְלֹאוּ וְכַבְּשׁוּהָ." הַפַּעַם הַתְּבוֹנֵן הַמְּקוֹם בְּבְרִיאָה, וְחֻשְׁבָּה לְתַכְלִית הַטּוֹבָה; וַיִּכְלוּ אִזּוֹ מֵעֲשׂוֹי, וַיִּשְׁבַּת הַבּוֹרָא מִכָּל מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה.

